

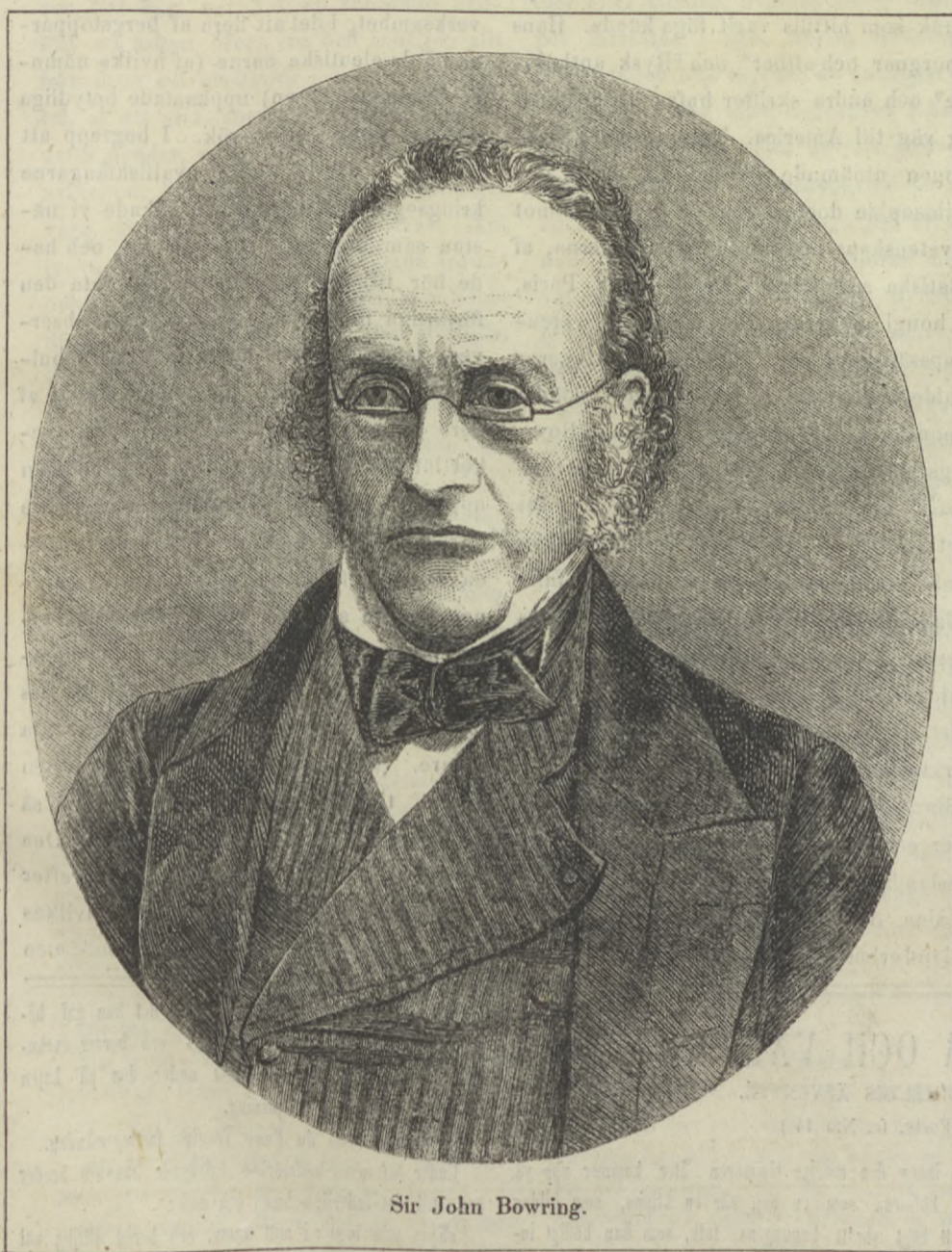
Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 15. Utkommer hvarje Söndag. Göteborg den 12 April 1857. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. XI årgången.

Sir John Bowring.

Sir John Bowring.

Få offentliga mäns handlingssätt har under de sist förlutna veckorna varit utsatt för strängare klander, än Hennes Britiska majestäts minister i China. Om vi ej i allo kunna gilla hans förfarande i Canton, skall det ej hindra oss ifrån att göra honom full rättvisa i den korta skildring vi här lemna af hans märkvärdiga lefnadsbana, som fört honom till Europeisk ryktbarhet och beredt honom guvernörsbefattningen i Hong-Kong.

Sir John Bowring föddes i Exeter den 17 October 1792. Hans släkt hade i långliga

tider sysselsatt sig med ullhandel i vestra England; och han erhöll sin första undervisning i en simpel skola nära Dartmoor. Hans studier blefvo emellertid afbrutna. Vid 14 års ålder blef han tagen från sina böcker att biträda fadren i hans handel, som hufvudsakligen var ställd på China och spanska halfön. Under det den unge Bowring fullgjorde dessa sina pligter, som voro något främmande för den som "önskar sig en själs sysselsättning," begagnade han äfven hvarje tillfälle att förskaffa sig kunskaper. Isynnerhet var han ifrig i språkens

läsande; före sitt 16:de år kunde han tala franska, italienska, spanska och portugisiska, och ej långt derefter lärde han sig Holländska och Tyska språken. Sina språkstudier fortsatte han sedan med en beundransvärd framgång, så att han slutligen kunde tala och skriva Ryska, Polska, Serviska, Böhmiska, Irländska, Svenska, Danska m. fl.

Emellertid fullföljde han den handelsbana som hans vänner anvisat honom. Under det krig, som ledde till Napoleons störtande besökte han Spanien och sedermera flera andra Europeiska länder, hvarunder han gjorde sig bekant med deras seder och språk.

Bowring hade tidigt vändt sin uppmärksamhet åt handeln och statsekonomien och hans stora skicklighet och vidsträckta insigter bragte honom slutligen i beröring med Engelska styrelsen. År 1828 sändes han till Nederländerna, för att taga kännedom om deras system för de offentliga räkenskapernas förande. Jemte Sir Henry Parnell hade han 1830 ett lika uppdrag i Frankrike och hans rapporter blefvo Parlamentet meddelade. Följande år undersökte han jemte Mr. Villiers Englands och Frankrikes tulltariffer med afseende på deras möjliga nedsättning. 1834 reste Dr. Bowring till Belgien, 1835 till Sweitz, 1836 till Italien och derefter till Egypten, i afsigt att befordra frihandlens grundsatser. Dr. Bowrings verksamhet under hans omväxlande fredliga uppdrag afopp icke alltid utan motstånd. Så blef han vid ett tillfälle arresterad i Frankrike, under förevändning, att han utspridde liberala läror; men det är sannolikare, att han blef arresterad på det man skulle kunna bemäktiga sig åtskilliga depescher till Spanien, som man visste att han medförde. Hans förvisning från Frankrike skulle gälla för all framtid, men 1837 beträdde han åter Frankrikes jord, när han, som deputerad från innevävarne i Londons City, lyckönskade franska folket till sin nya styrelse.

I sin ungdom var Dr. Bowring Jeremias Benthams politiske lärjunge; och han försvarede flera år sin lärares grundsatser i "Westminster Review", hvares utgifvare han

någon tid var. Han var stödse en ifrig befordrare af parlaments-reformen och när den stora striden var utkämpad och segren vunnit, uppträdde han som kandidat att representera Blackbourn; utan framgång här blef han i stället vald till ledamot för Bolton och satt i parlamentet till 1849, när han af Lord Russel blef utnämnd till Brittisk Consul i Hong-Kong. Som parlamentsledamot egnade sig Dr. Bowring med särdeles flit åt sina pligter, och ssyselsatte sig i synnerhet med finans ärenden och sådana som stodo i sammanhang med handeln, samt blef ofta vald till ordförande i flera viktiga kommittéer. Han var i synnerhet mycket verksam i kommittéen för handväf, stolsväfvarne, för Irändarnes uppfostran, samt i kommittéen, som hade till ändamål att befordra konsternas och vetenskapers tillämpning på landets manufacturer och industri, och han talade ofta och allvarligt för parlaments-reformen och folkets uppfostran. Såsom parlamentstalare hade Dr. Bowring många egenheter, i likhet med flera män af sträng politisk öfvertygelse, men man glömdes detta för den afsigternas ärlighet, som alltid utmärkte hans parlamentariska bana.

När Dr. Bowring 1849 på sin resa till China, besökte Malta, förärade honom Maltas befolkning en dyrbar postlins-servis för hans försvar i parlamentet af Maltas intressen. Han återvände till England 1853, blef följande år Riddare och Guvernör i Hong-Kong, hvilken befattning han

alltsedan innehaft. 1855 hade han ett uppdrag till konungen af Siam och lyckades under ett kort vistande der, att tillvägbringa en i alla afseende fördelaktig handelsstraktat med detta land.

Som författare har Sir John Bowring vunnit högt anseende. Han är mera känd genom sina poetiska än politiska skrifter, och har lemnat ett stort antal öfversättningar ifrån den poetiska litteraturen på språk som hittills varit föga kända. Hans "morgnar och aftnar" och "Rysk anthologie" och andra skrifter hafva äfven banat sig väg till America. Universitetet i Gröningen utnämnde honom till jurie och philosophie doctor. Han är äfven ledamot af vetenskaps-institutet i Nederländerna, af asiatiska societeten i London och Paris, af kongl. Bayerska och Ungerska vetenskapssällskaperna. Bömens och Ungerns skaldeverk blefvo i England först kända genom hans öfversättningar. Sir John Bowrings sista arbete "*Siams folk och konungariket*" har nyligen lemnat pressen. I sitt eget land är Bowring mindre känd än han borde vara, både såsom poet och en fulländad öfversättare af främmande nationers poesier. Hans öfversättning af den ryska skalden Derzhavins sköna skaldestycke "*Det högsta väsendet*," är ett af hans utmärktaste arbeten.

Sir John Bowring har af Europas suveräner emottagit många ynnest, prof. Af Rysslands Czar erhöill han en diamantring för sina öfversättningar. Af konungen i Holland erhöill han en guldmedalj. Af drott-

ningen i Portugal utnämndes han till riddare af Christi orden.

En ny undervattens Vulkan.

Denna vulkan beskrives i San Fransisco Herald af kapten Newell, på hvalfiskfångaren "Alize Frazier, på följande sätt:

"Då jag den 25 Juli 1856 i sällskap med flera skepp seglade genom Ounimach-sundet, varseblef jag en häftig vulkanisk verksamhet, i det att flera af bergstopparna på de aleutiska öarne (af hvilka nämnde Ounimach är en) uppkastade betydliga massor tjock, svart rök. I begrepp att med flere af de andre hvalfiskfångarne kringsegla öns östra udde, råkade vi nästan samtidigt till vulkanens fot, och hade här tillfälle att nogare betrakta den förfärliga företeelsen och tydligare observera jordbävningens långa och däfva bulder, hvilket vi redan förut hade märkt af flere på hvarandra följande stötar, så mycket lättare som vinden just nu plötsligen upphörde med sin häftighet och en stiltje inträdde, under hvilken vi voro blottställda för hela faran af utbrottet. Eruptionen blef än svagare, än starkare; men efter några timmar så häftig, och elementernas dån så förfärliga, att det för oss blef ganska litet hopp att kunna få segla vidare. Vid fullkomlig stiltje uppsköt den svarta, tjocka röken utan att afvika så mycket som en linie från sin bana. Den utkastade massan fördelade sig härefter småningom i kalla, grå skyar, hvilkas askmassor nedföllö flockvis som snö; men

de skulle stiga i land, ropade han, i det han gaf båten en öfverhaling: »Bad för bad!» och herrar exekutionsbetjenter plumpsade i vattnet under den på kajen församlade mängdens förtjusning.

Så slutade René du Guay Trouins fastlagsmåndag.

Under aftnens halfmörker ledsagade han sin broder ända till det faderliga huset och sade:

»Kys min moder i mitt namn, och bered allting väl till festen, att vår sak må lyckas.»

VIII.

Hederssaken.

Ännu en händelse skulle kröna denna dag så rik på äfventyr. Luc hade återvänt hem och René skyndade till sitt herberge, då en obekant trädde fram till honom i skuggan. Främlingen, en ofantlig lång figur med en fots jäng munstasch, bar i ena handen en lång pamp och i andra ett med rött laek försegladt bref.

»Har herr Luc Trouin ännu icke kommit hem?» frågade det skäggiga budet, krämmande sig.

René, som märkte hvarifrån vinden blåste, svarade käckt:

»Det är jag.»

KAPPA OCH VÄRJA.

EN SJÖVELTES ÄFVENTYR.

(Forts. fr. N:o 14.)

En knappt hade han försvunnit, innan den modige simmaren åter kommer upp på ett betydligt afstånd och klyfver böljorna som en haj, när en klippa, som bildar ett litet skär, och helsar med ett högt skratt konungens folk, som han högligt inbjuder komma till sig.

»Solen är nära sin nedgång; hon kysser redan för sista gången hafvets vågor;

God natt, mine herrar!»

Lagens handhafvare draga sig svärjande tillbaka och vår hjelte simmade åter tillbaka till stranden. Han märker dock, att hans fiender hämnat sig, i det de borttagit hans kläder.

»I sanning!» utbröt han skrattande, »sedan jag i dag så ofta ombytt kläder, hade jag icke trott, att jag skulle sluta karnayalen i Adams dragt.»

Han ämnade redan ropa, men i samma ögonblick föll en packet på hans hufvud och han igenkände till stor fröjd sina kläder; Martha hade varit hans skyddsengel.

En fjerdedels timme senare styrde René's båt till St. Malo, besatt med tolf personer: de begge bröderna och de — tio stadstjenarne. Ett underligt sällskap; man må nemligen veta, att ingen får häktas efter solens nedgång. René, som träffat dem på stranden, hade erbjudit sig vara deras Charon, för att föra dem öfver Lethe. På vägen blef Luc's anbud, att inom tjugofyra timmar betala skulden, antaget, — blott kostymkräddaren, som hade den största fordran, men icke skickat någon representant, blef tomhändt. René kunde icke neka sig en liten hämnd; då

som på afstånd hade utseende af ett störtregn. Det var ungefär vid toltiden, då vi genom en lätt vind borttrycktes från den nära faran; vi tillsatte alla segel och flydde. Men samma vind dref också den stora askmassan ut på hafsytan och det uppstod ett så starkt mörker, att vi alls icke mera kunde ögna land. Senare erforo vi, att mökret hade utsträckt sig öfver 100 eng. mil. Lik en snöörkan nedföll nu askan öfver oss och inhöljde allt från däck till mastkorg i en grå askmantel, så att alla, som voro blottställda för detta oväder, nästan blefvo blinda, ja, då askregnet för hvarje minut blef tjockare, voro vi alla i fara för att qväfvas. Till lycka tog vinden till, vi seglade framåt och lemnade detta olycksställe, som hotade oss med Plinii öde. Då det slutligen åter ljusnade omkring oss, hade vi mycket besvär med att rengöra oss och fartyget från askan, som hade mycken likhet med stenkolsaska.

Men skådespelets mest hänförande ögonblick var ännu icke förbi. Då vinden tilltog i styrka och vågorna började gå högre fram, kommo fyra andra skepp. Just som de närmade sig bergets norra udde förnummo de ett långt dåft rullande under sig, ett dån som kort derefter gaf sig tillkänna genom framträdandet af en utomordentlig stöt och förfärlig vulkan midt emellan de församlade skeppen. Vågorna uppbrusade vildt och oregelmässigt med starkt buller, uppsköt derefter som glänsande vattenpelare och störtade slut-

ligen tillsammans i sig sjelfva. Detta uppror lugnades helt långsamt. Dock, plötsligen såg man jorden öppnas under ett förfärligt, allt skakande dån, en eldström med rök fara upp mot himmeln, som om jordens inre eld här ämnade söka sig utgång. Nu utspydde vulkanen lava och pimpsten, ofta i stycken som stora kulor, och öfverspolade härmed alla skeppen mer eller mindre, hvarvid äfven manskapet försattes i den största dödsångest. Det hotades lika mycket att antingen uppslungas i luften eller nedsänkas i hafvets djup. Men äfven detta utbrott gick snart öfver, nästan lika oförmodadt som det kommit. Vågorna nedstörtade i det vidtöppnade gapet, som kunde jämföras med en vattengöls hvirvel. Skeppen flydde och öfverlemnade vulkanen åt sitt omvexlande tillstånd af efter hvarandra följande utbrott och lugna pauser, beledsagade af underjordiska dån, hvilkas mellanakter förkunnade en pågående utvecklings olika förreteleser.

En afsatt Militär-Mandarin.

När en Kinesisk Mandarin med militäriskt befäl förlorar en batalj, har det för honom mycket allvarsammare följder än för en Europeisk officer under dylika omständigheter. Så snart det blifvit bekant, att mandarinerna blifvit slagen, blir han genast gripen, insatt i fängelse och nästan med visshet dömd brottslig, han må anföra hvilka förmildrande omstän-

heter som heldst. Straffet omvexlar efter vigten af den batalj han förlorat. Han kan tillochmed blifva flädd lefvande, men kan äfven komma ifrån saken med hundrade slag af bambukäppen. Han kan dömmas till congue (en rörlig skampåle), hvilket straff gjort mången stolt Mandarin vansinnig, eller han kan blifva förvist till rikets aflägsnaste delar, och blifva tvungen att till fots begifva sig till sin förvisningsort. Ett annat straff, som de fleste frukta mest af allt, men som mången Europé skulle föredraga, är halshuggning, ty kinesen har en särskild fruktan att förlora någon del af sin kropp.

Afsättningen och bestraffningen inskränka sig emellertid icke endast till den slagne anföraren. Den olycklige ledamoten i krigsrådet i Peking, som har förordat honom till befattningen, är äfven delaktig i sin skyddslingens förseelse. Äfven denna kan få prygel, bli landsförvist och tillochmed halshuggen. Här äro flera vinkar för den administrativa reform-föreningen.

En kinesisk theater.

Vi ha förut anført, att kineserna redan från de aflägsnaste tider utgjort ett af de äldsta kulturfolk. Att de sålunda äfven ha theatrar, förstås af sig sjelft. Theaterväsenet blomstrar i Kina såsom folknöje till en grad, hvarom vi med våra

förvarade familjens skatter och dyrbara papper. Byggnadens baksida stödde sig mot en klippa, som å andra sidan stödde dödgräfverens hus, som var omgivet af St. Malos kyrkogård. Under det att lifvet således rödde sig i sina brokigaste gestalter framför dess façad, utbredde sig dödens lugn och stillhet vid dess baksida.

Detta är kvarlevorna af det hus, uti hvilket Trouin de la Barbinais fastlåg tisdag år 1690 firade »Gabrielles» dopelsekt.

X. Gästerna.

Nämnde dag lyste de målade fenstren klart och glänsande. Spaniens bästa viner upptogos ur den djupa källaren och ställdes på den stora salens bord. Vid de med de dyrbaraste tyger dukade borden sutto St. Malos första köpmän, alla dessa män, som voro i stånd att göra Ludvig XIV en skänk af trettio millioner, för att under Trouins befäl utrusta och skicka en flotta till Rio Janeiro. De skönaste tyger glänste på herrar och damer, om än de förre icke helt och hållet kunde fördriva tobaks- och thelukten ur sina skjortkräs och peruker. Dessa korsarers seniga armar handterade gläsen

(Fortsättning pag. 118.)

»Då kan jag lemna er brevet.»

René mottog det och gick bort till en lykta, der han läste följande rader:

»Herr Luc Trouin de la Barbinais!

»Jag har ej äran känna er, men jag hör, att ni ämnar gifta er med mamsell Marie-Ange Bernard. Vid sistförflidna marknad i Dinard har jag utmärkt denna dame med min uppmärksamhet och har därför beslutat att bryta halsen af er. För detta ändamål beger jag mig i morgon till St. Malo, der jag nu bjuder er att möta mig.

Chevalier A. de la Brillantier.»

»I morgon afton alltså, klockan sju, vid foten af den gamla muren. Jag skall vara punktlig.» sade René.

Budbäraren tycktes öfverraskad öfver den bestämdhet, hvarmed detta svar afgafs, och sade:

»Tills i morgon.»

»Den förste fäktare i Dinan,» mumlade vår hjelte på hemvägen. »Hvilken lycka att låta döda sig för den käre Luc!»

IX.

Huset Trouin.

Hvem som kommer till St. Malo bör icke försumma att låta visa sig en af stadens största märkvärdigheter. Vid gatan Corn-de-Cerf, midt emot fiskeriet, stå fyra trähus med sniderverk. Det sista af dessa hus är det intressantaste och jemväl det berömdaste, ty här föddes den hjelte, hvars ungdomshistoria vi berättat; det är du Guay Trouins hus. Detta hus har trenne öfver hvarandra framspringande våningar. Façaden är öfverallt prydd med utskuret trä och har små fensterrutor, af hvilka några äro praktfullt målade. I denna stad af sten var ett boningshus af trä den största lyx, och kunde därför blott tillhöra en rik familj. Hotellet Trouins dörr var mycket smal; öfver densamma varseblef man familjens vapen; fem vapenhäflare smyckade façadens pelare. Första och andra våningens framsida bildar likasom ett enda fenster. I jordvåningen befunno sig kontor och magasin, der familjen Trouin förvarade de varor, den uthytte med Spanien och dess kolonier. Hela första våningen intages af en stor salong, som präglades med de rikaste sniderier; en i muren anbragt kista

En afsatt Militär-Mandarin fört inför Guvernören i en provins.

stående stads- och hoftheatrar icke ha någon aning. Theatersällskaper af profession och dilletanter genomtåga landet åt alla håll, nedsticka några pålar i marken, bekläda dem med bräder, utstoppa dessa med dyrbara lysande tyger och theatern i det fria, med alltid fri entré för de fattige, är färdig.

En fransk marin-officer, som besökte en dylik theater i Canton, skildrar den på följande sätt:

Vid ändan af en gata varseblefvo vi en ofantlig stor gård med pålar och bräder och en tätt packad folkmassa, begränsad af den stora hamnen och Cantons fartyg i bakgrunden, bakom skådeplatsen. Vi sågo genast, att det icke voro möjligt att intränga mellan den öfverfulla parterren (gården). Min ledsagare var kinesiska språket så mäktig, att han öfvertalade en egare till ett närbeläget hus, att mot en ringa ersättning släppa oss in. Genom detta hus hunno vi en af logeraterna, som hängde på svigtande bräder på nedslagna pålar, några bänkar och hvarifrån vi hade en vacker överblick

Theatern var inrättad sålunda: En oval inhägnad, omgifven af loger, betäckta med gallerier, upptog de betalande åskådarna. Scenen, en rad af bräder, fastbundna på stänger, så att det i bakgrunden lemndes utsigt till hamnen, var betäckt med ljusa tyger. Den upptog en vinkel af den fyrkantiga platsen och utsträckte sig åt ena sidan ända till vattnet. Baktill var ett brädskrank från ena huset till det an-

dra. Blott en enda port i brädskranket tjente den ickebetalande parterr-publiken till in- och utgång. Då vi intagit våra platser var det just en paus, som upptogs af en jonglör och en besynnerligt bullrande musik. Jonglören klättrade uppför en stege på så sätt, att han som ett tåg slingrade sig emellan pinnarne. Han hoppade baklänges öfver stolar, ref sig med tårna bakom öronen och kysste sig stående under fotsålen o. s. v. Detta var just icke för mig något särdeles nöje. Derfor besvarade jag den ofantliga uppmärksamhet, som egnades oss, de enda européer, från de gula, snedögde tusenden, med ett flitigt studerande af denna scen framför theatern. Som fransman observerade jag naturligtvis bland dessa gravitetiska, tallösa kinesiska hufvuden, betäckta med koniska hattar eller skinnmössor, några undersköna exemplar af det täcka könet med glänsande upptornad hårklädsel, blommor och guldnålar, som stucko särdeles näpet af mot deras flätors och turers svarta glans. Förfämliga damer besöka inga offentliga platser; men dessa förekommo mig, om just icke förfämliga och rika, dock mycket täckt och omsorgsfullt klädda. Deras fötter voro de minsta i världen, men icke hopsnörde eller vanställde som hos de förfämliga damerna. Derjemte lyste deras små, på begge sidor om näsan liksom nedhängande snedögon så skämskt, att jag kom i fara för att förälska mig i allasamman. Synnerligt intagande syntes

mig tre unga flickor i ett af hörnen. Deras beskyddare eller älskare tycktes märka detta och visade härvid en icke ringa fruktan, att vi skulle närma oss. Sjelfva tycktes de finna behag i vår uppmärksamhet och knaprade sin frukt och konfekt, som beskyddaren köpt dem af kringgående sockerbagare, med ganska behagligt koketteri. På samma sätt knaprade på konfekt också mycket vördige männer. Andre rökte ur sina små metallpipor med helt små piphufvuden, uti hvilka tobak blott för tre ordentliga drag kunde finna plats, så att den bredvidstående betjenten oupphörligt måste stoppa och tända.

Theaterns publik intresserade oss mycket, men ännu mera parterrens. Man tänke sig några tusen gula kiueser, större delen nakna till midjan (för att icke skada kläderna), deras långa, svarta hårpiskor vecklade kring halsen, för att skydda dem i trängseln, ett helt haf af rakade hufvuden med den svarta piskflätan, trängande, knuffande och böljande — ett enda ofantligt block af menniskor, alla af samma färg, form och fysionomi, liksom ett genom multiplikationsglas oändligt ökad och upprepadt hufvud, än lugnt, än uppfarande under skratt och hänryckning, nu stillastående, derefter böljande och vaggande som ett lefvande vidunder, än fram, än tillbaka, och åter framåt, så att det framför scenen uppförda skranket lösrycktes och folket sköts antingen ned i vattnet eller

som pistoler, och bland damernas hvita händer var mången, som tycktes i stånd att ge en örfil åt en konung som demoiselle Letarge gjorde. Men detta bidrag blott till bankettens originalitet.

Den gamle Trouin utmärkte sig bland sina gäster genom enkelheten i sitt yttre. Han var en vacker gammal man, ännu i sin fulla kraft och liflighet, injagande skräck med sin yfviga svarta mustasch, väckande vördnad med sitt hvita hår, hvilket som snö nedföll öfver hans akuldror. Han bar sin ungdoms enkla dräkt, och det var blott värfästet, som stack af mot det bruna klädet. Men eaktadt hans raska hållning undfor honom dock ibland en ed öfver gikten, som redan hade plägat honom i flera år. Han utövade en oemotståndlig magt på alla; blott hans fru förstod att någorlunda tygla hans häftighet.

Mildt behag var grunddraget i fru Trouins fysionomi, hvars bländande hvithet ännu mera höjdes af de sköna färgerna i hennes klädsel. Vid Trouins högra sida satt festens drottning, fru grefvinnan Gabrielle af Bourdonnais. Hon förenade alla qvinliga behag, hvilka vi sammanfatta med ett ord: hon var en fulländad skön-

het. Den unga enkan hade afslagit en furstes hand, för att kunna skänka sina millioner åt den man, som behagade henne. Grefvinnan bar en purpurklädning och svart hatt med hvita fjädrar; hennes prydnad bestod förförigt uti tvänne brasilianska diamanter, af hvilka hvardera kostade trettio tusen livres.

Intet hade saknats i denna unga förfämliga dames glädje, om blott René hade bevistat denna familjfest. Hon gjorde också verkligen den gamle korsaren bittra förbrärelser, att han icke bjudit hennes lifs räddare till skeppets dop, och ville, att han skulle skicka en express till Caen; men Trouin svarade, att René under senare tiden börjat studera med sådan flit, att det skulle vara ett brott att störa honom; »hvem vet,» slöt gubben, »om icke åsynen af Gabrielle åter för tre år skulle förvrida hans hufvud.»

Trots denna kompliment kände den sköna sig dock stött och vände sig åt Luc Trouin:

»Om ni är angelägen om min aktning, så skall ni draga försorg om att er broder befinner sig här i morgon afton. Min vagn, mina hästar och folk stå er till tjänst.»

Luc, blef än röd, än blek, hviskade den ädla damen ett ord i örat, som ögonblickligen lugnade henne, och nu var hon under den öfriga delen af festen idel fröjd och glädje.

I synnerhet roade henne en grupp maskerade, som bevistade festen. Anföraren för denna trupp var ingen annan än Guay, som i en venetiansk gondoliers praktfulla kostym hade med biskopen och de andliga i St. Malo varit närvarande vid skeppets dop; han hade lossat mera än ett kanon- och gevärskott, ledsagat Gabrielles triumftåg på Dinards redd och slutligen vunnit priset för styrka och skicklighet i den tällingsrodd med båtarna, som slöt dagen. Detta pris bestod uti en guldkedja, som han hade vägat mottaga ur grefvinnans egen hand, som stigit fram för att omfamna segrare. Den gamle Trouin, som gikten blott långsamt tillät komma närmare, applåderade på afstånd detta konststycke, utan att veta, hvem som utfört det och hvarför alla rundtomkring honom skrattade.

XI.

Sjöröfvaren.

Renés djerfhet trängde äfven in i fadrens balsal, uti

blef stående nedunder scenen, förgäfves försökande att titta genom bräderna öfver sig. Ack, och dessa otaliga massor af plattnåsar och skrattande snedögon, som vid hvarje särskild omständighet eller märkvärdig händelse på scenen voro rigtade på oss, för att se, hvad intryck det utöfvade på oss.

Och hvilket intryck gjorde spelet på oss? Icke något, som är värdt att tala om, ty jag förstod ganska litet eller rättare alls intet deraf, så att jag blott kunde rätta mig efter de spelandes minner och kostymer. Sedan jonglören hade utfyllt mellanakten, framträdde trenne dyrbart klädda personer i långa kappor och med förfärligt i brokiga färger stripiga ansigten. Den ene bar tvenne fjädrar, utstående som horn, på sin hatt. Han satte sig vid ett bord, under det att scenen uppfylles med statsministrar, lärde, mandariner, domare o. s. v., hvilka uppställa sig i tvenne led. De dyrbara med guld och silver broderade kapporna, de stora vingarna på huvudbonaden, dessa flaggor och vimplar, som fladdra omkring de fleste personerna, och i synnerhet de svarta, hvita, röda och gula striporna i ansigtet, erinra mig om gamla kinesiska målningar. Jag fick också nu veta, att dessa kostymer och ansigtsmålningar voro trogna kopior af urgammala kinesiska dräkter och seder vid hofvet. Den stripiga smörjan i ansigtena förrådde allt efter mängden och färgordningen de olika hof- och embetsgraderna,

hvilken maskernas brokiga massa rörde sig. Han var ju själen i det hela, ty Luc hade följt hans råd i alla de anordningar, som voro honom anförtrödde; visserligen hade härigenom den af fadren bestämda summan öfverskridits med en tredjedel.

Efter banketten hade gästerna begifvit sig fram till fönsterna, för att betrakta fyrverkeriet. Det gnistrande eldhalvet belyste Gabrielle, som lät sin flagg svaja högt upp i luften.

Luc darrade, då han icke såg sin broder; kanske hade ändå en grym fordringsägare låtit sätta in honom. Förgäfves väntade han signalen till sin broders ankomst. Vid en rakets smattrande i gatan skulle Luc försvinna, öfverlemnna sin roll och sitt namn åt René, . . . och derefter visa sig i en konseljpresidents inkognito.

Ändtligen hördes signalen. — Luc skyndade René tillmöte.

»Nå, hvad har uppehållit dig så länge?» frågade han och drog honom med sig till sitt rum.

»Intet,» svarade Guay, som med venstra handen af-tog sin mask. »Ett möte vid den gamla muren, — en

så att man tydligen kunde se hvar och en på näsan, om han var verkligt eller icke verkligt geheimeråd och dylikt.

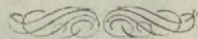
Det vid bordet sittande majestätet tycktes leda en undersökning öfver en af sina tjenstemän och derefter anklaga honom. Den anklagade, svartklädd, alltså en lärd, lemnade genast sin plats, nedkastade sig för hans majestät och mumlade och tjöt som om han velat uppmjuka stenar; dock var han icke rädd om sitt huvud, hvilket han flere gånger tjutande stötte mot golvet. Men kejsaren och domaren blef obeveklig för den lärdes försök att krossa sitt huvud. Hög-tidlig och stenhård fällde han sin dom, till hvilken de kringstående upprepade gånger utstötte ett skarpt, kort skrik till bifall. Sedan domen blifvit fälld, instörtade en tjutande och jemrande kvinna (spelad af en yngling, emedan kvinnor, såsom jag hörde, icke få beträda scenen) och kastade sig till kejsarens fötter; men förgäfves sökte hon, innan akten slutades, att beveka den hårde domaren. I de följande akterna skall dock detta hafva lyckats henne. Jag hade ej tid att vänta på utgången, ty min pligt kallade mig om bord på mitt fartyg.

Stycket behagade publiken öfver all måtta. Bifallsyttringar läto ofta allmänt och stormande höra sig och öfverröstade ganska ofta den då och då infallande fasiligaste af all musik på metalltrummor, tam-tams, gongs och hvad de annars heta

dessa förfärliga öron marterande instrumenter.

Men hvad som mest angrep mina förofrigt icke svaga nerver, var de djefvulskt utmålade skådespelarnes mimik. Vid deras skrålade, skrikande, hvisslande, missjudande utrop och deklamationer framträdde ögonen brinnande och stela ut ur huvudet, en förfärlig anblick, sneda som de voro och från det brokigt utmålade ansigtet! Så långt vi än voro ifrån dem, varseblef jag dock tydligen, huru ådrorna på panna och hals härvid svälde och feberaktigt bultade. I alla fall spelade de med verklig, liflig känsla och icke med instuderad konst, väl burleskt och öfverdrifvet enligt vårt begrepp, men oemotsägligt så som publiken ansåg det för herrligt och uttrycksfullt.

Dessa vandrande theatrar äro mycket talrika och populära. Man kan naturligtvis lika litet göra dem till måttstock för den kinesiska skådespelarekonsten och kulturen, som vi kunna bedöma europeisk dramatik efter de i provinsstäderna kringvandrande komedianter. Hvad vi här skildrat, är hvarken mer eller mindre än en bit verkligt kinesiskt folklif.

gammal räkning, som måste uppgöras. — Huru finner du min sjörofvarekostym?»

»Förträffligt! — Men hvad är det?» utbröt Luc blek af förfäran. Han såg blod på sin broders handled.

»Det hörer till dräkten; det är korsarens armband.»

»Men du är sårad!»

»Nå ja, jag har just nu duellerat. Denna skråma erhöj jag, deremot har jag klufvit min motståndares ena öga. Här om mera i morgon. Men låtom oss nu skynda att byta roller!»

»Är det då ännu alltjemt din afsigt att utföra denna komedi?»

»Mera än nånsin. Jag har nyss deltagit i en tragedi, nu börjar komedien.»

René steg in i salen och hela världen trodde det var Luc, i synnerhet gamle Trouin. Begge bröderna voro ju af samma storlek och hade samma röst. Sedan han en stund sett sig om i maskernas krets, helsade han på fru Bourdonnais, som i drottning Annas kostym thronade bland en grupp, som föreställde Ludvig XII:s hof. Hon ansåg honom för Luc och kunde knappt begripa denna den unge blyge mannens förvandling till en

sjöhjelte. Mest smickrad kände sig den gamle Trouin öfver denna sakernas förändring.

»Utan tvifvel,» min far, svarade sjörofvaren, sättande sin hatt på ena örat och handen på sabelfästet. »Denna fest har underbart inspirerat mig, jag rör mig på skeppet, som om jag der vore född, och känner verkligen ej mera igen mig sjelf!»

Vid detta i Lues mun besynnerligt klingande språk blef Trouin stående aldeles handfallen och betraktade sin son från topp till tå. René trodde sig hafva gått för långt, men fadren tryckte hans hand och sade:

»Bomber och granater! Sådana ord äro mig kärare, än de grekiska och latinska glöserna, som jag icke förstår.»

»Om grekiska och latin är det nu ej mera någon fråga; allt, hvad jag lärt af det skräpet, är ej värdt en pris snus. För mig må gerna hela universitet springa i luften!»

»Det skola vi vänta med, tills din broder studerat från sig.»

(Forts.)

Stilla stunder före konfirmationen.

Du är liksom en blomma
Så huld, så skön, så ren;
Jag ser på dig, och vemod
Mitt hjerta griper se'n.

Välsignande jag lägger
Min hand på dig med bön,
Att Gud dig bibehålle
Så ren, så huld, så skön!

Härmed följer Romanbihanget: "Svärmarne," pag. 1—8.

Nästa No utgifves Söndagen den 19 April.

C. PETERSENS OFFICIN 1857.